

Maailman lapset - Niños del mundo

TÄMÄN NUMERON teemana on vaatimattomasti maailma. Viitekehys on ainakin riittävän laaja tämänkertaisen kirjoituksen ideointiin. Adoptiovanhempana ja toisen lapsen odottajana lienee luontevinta pohdiskella teemaa – kenenkäs muun kuin – lapsen kautta.

”Lapsissa on tulevaisuus” ja ”Lapset perivät maan” taitavat olla niitä tavallisimpia hokemia, joita sanoihin maailma, tulevaisuus ja lapset liitetään. Viimeaikaisten tapahtumien valossa on väkisinkin miettinyt, millaisen maailman lapset perivät. Onko tulevaisuuden yhteiskunta yhtään suvaitsevampi? Pelätäänkö vieraan näköisiä tai toisesta kulttuurista tulevia ihmisiä vähemmän? Vai enemmän?

Vastausta ei tietenkään ole, mutta uskon vankasti, että nyt kasvavat sukupolvet ovat paitsi positiivisella tavalla värisokeita myös huomattavasti vähemmän ennakkoluuloisia. Joukkoon mahtuu toki kaikenlaisista kasvuympäristöistä ponnistavia lapsia, mutta näkemäni, kuulemani ja kokemani perusteella lapsemme ovat ennakkoluulottomin ja avoimin sukupolvi, mitä tässä maassa on ikinä elänyt.

Jos 70- ja 80-luvulla päiväkodin tai koulun nimilapuissa luki Mikko, Jussi, Sami, Antti, Juho, Ulla, Maija, Soile tai Hannele, tänä päivänä jo nimien kirjo vihjaa joko kotimaisesta nimiharrastuseksotiikasta tai monikulttuurisemmasta yhteiskunnasta.

MAAILMAN IHMISET eivät ole koskaan olleet lähempänä toisiaan kuin tänä päivänä. Lähes mihin tahansa planeettamme kolkkaan saa yhteyden jollain viestimellä.

Yhä useamman Facebook-kaverina on muitakin kuin läheisimmät kaverit tai isä ja äiti. Matkoilla tavatut tuttavuudet siirtyvät osaksi kaveripiiriä eivätkä jää pelkän kirjeenvaihtoveruuden varaan. Lapsemme oppivat verkottuneeseen maailmaan pienestä pitäen. Heillä ei ole vertailukohtaa siihen, mitä oli ennen internetiä ja sen mukanaan tuomaa hyperlinkittyä maailmaa. Voi olla outoa selittää joskus tyttärelle, että isällä on ollut kirjekavereita tai isä on käynyt kirjeenvaihtoa äidin kanssa, ja kirje on voinut matkata perille pari päivää.

Tämän verkottumisen luulisi luovan ainutlaatuisen mahdollisuuden nähdä maailma kaikessa rikkaudessaan ja monipuoli-

lisuudessaan. Luulisi sen opettavan, että kaikki ihmiset ovat arvokkaita ja jokaisella on oikeus mielipiteeseensä. Valitettavasti en ole aivan varma, että näin kirkasotsainen tapa ajatella oikeasti toteutuisi.

MEILLÄ ON VANHEMPINA iso vastuu opettaa lapsemme navigoimaan digitaalisen maailman syövereissä. Meidän pitää muistaa kertoa, että elämää on myös Facen, Instan, Twitterin, Snapin, Whatsappin, Messengerin, ja mitä näitä nyt tuleekaan, ulkopuolella.

Maailman lapset ovat fiksuja. He ovat aina osoittautuneet fiksummiksi kuin edeltäjänsä. Siinä meillä vanhoilla fossiileilla onkin pähkinää purtavaksi; kuinka varustan lapsen kohtaamaan maailman vähintään yhtä hyvin tai mieluummin paremmin kuin itse opin koskaan?

Oma (toinen) odotuksemme jatkuu... Toivottavasti pääsemme tänä vuonna kohti Kolumbiaa. Mutta näistä prosesseista kun ei koskaan tiedä, pitää keskittyä elämään tätä elämää tässä ja nyt. Oikein hyvää alkavaa kevättä itse kullekin!

Sami

KUVA Thinkstock

MAIJAN uusimmat kuulumiset voit lukea osoitteessa www.adoptioerheet.fi/odotus.